

Arrest

nr. 115 591 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 23 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2013 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2010 diende tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 26 januari 2010 diende eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) eveneens een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving, dit in zijn hoedanigheid van echtgenoot van tweede verzoekende partij.

1.3. Op 11 februari 2010 verkreeg verzoekster de E-kaart.

1.4. Op 11 februari 2010 verkreeg verzoeker zijn verblijfskaart.

1.5. Op 26 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris t.a.v. verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster wordt hiervan in kennis gesteld op 11 september 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verkreeg op 26/01/2010 de verklaring van inschrijving (bijlage 8) als werknemer. Zij legde in het kader van haar aanvraag een arbeidsovereenkomst dd. 19/01/2010 voor onbepaalde duur bij de werkgever Servitus BVBA voor. Zij bewaarde de E-kaart op 11/02/2010.

Uit administratief onderzoek is echter gebleken dat mevrouw nooit effectief is tewerkgesteld bij deze werkgever. Overeenkomstig de databank van de RSZ (dimona) op 05/03/2013 werd vastgesteld dat betrokkene nooit in dienst is getreden bij deze werkgever. Het voorgelegde arbeidscontract stemde dus niet overeen met de werkelijkheid.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een activiteit als werknemer heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het duurzaam verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Het feit dat betrokkene heden een tegemoetkoming zou ontvangen als invalide, doet geen afbreuk aan het feit dat betrokkene op frauduleuze wijze het verblijfsrecht (en bijgevolg ook de tegemoetkoming van de FOD Sociale zekerheid, gezien de verblijfsstatus daar een element van beoordeling bij is) heeft bekomen.”

1.6. Op 26 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris t.a.v. verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 11 september 2013.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging op 26/01/2010, en verkreeg de E-kaart op 11/02/2010.

Het verblijf van de echtgenote, mevrouw S.E. (...) werd beëindigd op basis van artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980.

Ten. gevolge van de beslissing tot beëindiging van het duurzaam verblijfsrecht van de Burger van de Unie waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art.42 ter van de wet van 15/12/1980. Nergens uit het dossier of het rijksregister blijkt dat betrokkene in eigen hoofde het verblijfsrecht zou kunnen behouden overeenkomstig art. 40, §4 van diezelfde wet.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42ter§1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene zelf een EU-onderdaan is. Als EU-onderdaan dient betrokkene in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, toch voor zover de echtgenote in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven.

Vandaar dat mogelijke, humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers op: *“Schending artikel 42 ter par. 3 juncto artikel 14 par. 2 2de lid van de richtlijn van 30 april 2004 betreffende het vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van burgers van de Unie en hun familieleden (2004/38/EG) juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29 juli 1991.”*

Verzoekers betogen als volgt:

Verzoeker wijst naar de desbetreffende wetgeving.

Artikel 42 ter par 3 stelt: De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 14 par. 2 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG stelt:

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

Verzoeker stelt vast dat artikel 42 ter par. 3 de vertaling betreft van artikel 14 par. 2 2de van de richtlijn met betrekking tot het vrij verkeer van burgers die zich in een lidstaat willen vestigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal het met verzoeker eens zijn dat de nationale wet in overeenstemming dient te zijn met de bovenvermelde richtlijn. Er bestaat geen twijfel meer over het feit dat Europese wetgeving voorgaat boven de nationale wetgeving.

Artikel 14 van de richtlijn laat inderdaad toe in specifieke gevallen van twijfel er een controle kan zijn door de autoriteiten om na te gaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden.

Verzoeker stelt vast dat artikel 42 ter par. 3 enkel en alleen stelt De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan. Verzoeker stelt vast dat het woord specifieke gevallen niet voorkomt in de Belgische wetgeving.

Uit een lezing van de nationale wet kan de minister in alle gevallen en op ieder tijdstip controleren of aan de voorwaarden al dan niet is voldaan. Verzoeker stelt vast dat dit een ruimere invulling is dan wat de richtlijn heeft voorzien. De richtlijn spreekt enkel en alleen over specifieke gevallen.

Artikel 14 par. 2 2de lid gaat nog verder door te stellen dat De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. De Raad zal samen met verzoeker vaststellen dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen. Door deze toevloed van zaken blijkt dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie.

Ook deze stelselmatige en systematische verificatie gaat in tegen de richtlijn.

Gezien artikel 14 par. 2 2de lid richtlijn expliciet stelt dat de minister slecht: in specifieke gevallen niet stelselmatig

kan overgaan tot verificatie dient zij conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te motiveren waarom zij in huidig geval wel degelijk is overgegaan tót verificatie.

Artikel 2 en 3 vereisten dat de minister in zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft tót verifcatie aantoonst waarom huidige casu een specifiek geval vindt en waarom hij nu overgaat tót verificatie.

Nergens in de motivering blijkt waarom verwerende partij een verificatie uitvoert. Het wordt niet gespecificeerd in de beslissing waarom er in het specifieke geval van verzoekers een contrôle wordt uitgevoerd. Waarom is het geval van verzoeker een specifiek geval?

Artikel 42 ter par. 3 laat inderdaad controles toe doch deze controles dienen in overeenstemming te zijn met de richtlijn in het bijzonder met artikel 14 par. 2 2 e . Verwerende partij gaat bij de toepassing van artikel 42 ter par. 3 buiten zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn.

Artikel 14 par. 2 2de voorziet aldus impliciet dat verwerende partij dient te motiveren 4'waarom' zij tót verificatie overgaat en waarom zij dit doet in huidig 'specifiek' geval.

Verzoeker kan aldus niet nagaan wat er zo specifiek aan zijn zaak is dat er werd overgegaan tót verificatie en waarom verwerende partij overgegaan is tot verificatie.

Verwerende partij heeft aldus op onvoldoende wijze gemotiveerd. Derhalve is er niet voldaan aan de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen.

Door onvoldoende te motivering en niet te kijken naar de richtlijn in het bijzonder naar artikel 14 is verwerende partij tot een onredelijke beslissing gekomen.

Besluit:

Er is een schending van artikel 14 par. 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG

Schending van artikel 2 en 3 van de wet dd 29 juli 1991

Een onredelijke beslissing

Het middel is aldus gegrond.

2.2. Artikel 14.2, tweede lid van Richtlijn 2004/38/EG van 30 april 2004 luidt als volgt:

“2. Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden.

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.”.

Artikel 42ter, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De Minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

2.3. Gelet op de gehanteerde bewoording “zonodig” in artikel 42ter, §3 van de Vreemdelingenwet kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij aangeven dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van deze bepaling *“in alle gevallen en op ieder tijdstip”* kan controleren of nog is voldaan aan de voorwaarden. Het sluit ook niet uit dat enkel in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of een burger van de Unie nog wel voldoet aan zijn verblijfsvoorwaarden, een controle geschiedt. Verzoekers maken verder op grond van hun vaag betoog dat *“de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen”* niet aannemelijk dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde *“systematisch en stelselmatig”* overgaat tot een controle van de verblijfsvoorwaarden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt alleszins dat de wetgever de omvang van de controlemogelijkheid heeft willen conformeren aan de bepalingen van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Zo wordt er gesteld: *“Zoals bepaald in de §3 kunnen ook voor de familieleden de voorwaarden voor het recht op verblijf zonodig gecontroleerd worden. Artikel 14.2 van de richtlijn laat dit toe. Deze controle zal niet systematisch worden uitgevoerd.”* (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, p. 53). Daargelaten de vraag of de Raad de overeenstemming kan nagaan tussen een wetsbepaling en een bepaling van een richtlijn, kan gelet op het bovenvermelde niet worden vastgesteld dat artikel 42 ter, §3, van de Vreemdelingenwet niet in overeenstemming is met artikel 14.2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG.

2.4. Verzoekers tonen met hun betoog voorts niet in concreto aan dat verwerende partij door te ageren op basis van informatie uit de databank van de RSZ, artikel 42ter, §3 van de Vreemdelingenwet heeft toepast op een wijze die niet in overeenstemming is met artikel 14.2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG.

2.5. Waar verzoekers nog betogen dat verweerder diende te motiveren *“waarom er in het specifieke geval van verzoekers een controle wordt uitgevoerd”*, dient de Raad op te werpen dat noch de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen noch artikel 42 ter, §3 van de Vreemdelingenwet een dergelijke motiveringsplicht inhouden. Verzoekers kennen de motieven van de bestreden beslissingen en het staan hen vrij het administratief dossier te raadplegen, zodat zij zelf met kennis van zaken indien zij dat wensen kunnen naar voor brengen dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu niet in een geval van redelijke twijfel of de burger van de Unie of zijn familielid nog voldoen aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, een controle heeft uitgeoefend.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpen verzoekers op: *“Schending van artikel 42 bis par. 2 1° juncto artikel 7 par. 3 richtlijn 2004/38/EG en artikel 42 septies Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel”*

Verzoekers betogen als volgt:

Artikel 42 bis par. 2 2° stelt: Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt

Artikel 7 par. 3 van de richtlijn stelt:

Voor de toepassing van lid 1, onder a), behoudt een burger van de Unie die niet langer werknemer of zelfstandige is, in de volgende gevallen zijn status van werknemer of zelfstandige:

a) hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

Verzoekers verwijzen naar hetgeen werd uiteengezet in hun inleiding van het verzoekschrift.

In het bijzonder naar stuk 3. Eerste verzoeker werd getroffen door een aandoening die haar verdienvermogen heeft verminderd met 2/3 van wat een valide persoon kan verdienen.

Door deze aandoening heeft eerste verzoeker een aanvraag ingediend bij de FOD SOCIALE ZEKERHEID, directie personen met een handicap op 14 april 2010. Op 16 december 2010 werd de aanvraag ontvankelijk en gegrond verklaard en ontving eerste verzoekster als gezinshoofd een

inkomensvervangende en een integratie tegemoetkoming. Niettemin stelt zowel artikel 42 bis par. 2 1° Vw als artikel 17 par 1 b) richtlijn dat verzoeker indien hij ononderbroken twee jaar in het gastland heeft verbleven hij zijn verblijfsrecht echter behoudt indien hij door ziekte is aangetast. Verzoeker heeft 2 jaar in België verbleven gezien beide verzoekers op 26 januari 2010 de aanvraag heeft ingediend. Verwerende partij heeft slechts op 26 juli 2013 de bestreden beslissing gemaakt. De datum 26 juli 2013 bevindt zich echter na het tijdvak van 2 jaren.

Zodoende kon verwerende partij echter geen einde stellen aan het verblijfsrecht van verzoekers gezien eerste verzoeker door een ziekte of een aandoening is aangetast.

De beslissing is aldus in strijd genomen met artikel 42 bis par. 2 1° Vw en artikel 7 par. 3 van de richtlijn. Bovendien diende verwerende partij op de hoogte te zijn van de invaliditeit van eerste verzoeker. Nergens wordt in de bestreden beslissing ook maar verwezen naar het feit waarom eerste verzoeker nooit tewerkgesteld is geworden in de onderneming waar zij een arbeidsovereenkomst voor had. Verwerende partij heeft inzage in de databank van de RSZ. Welnu kon verwerende partij gemakkelijk opmerken dat eerste verzoeker wel degelijk getroffen was door een aandoening die haar verdienvermogen met meer dan 2/3 heeft verminderd.

Verwerende partij dient op een zorgvuldige wijze tewerk te gaan. Zij dient alle relevante informatie te verzamelen, deze te besturen en hieruit een beslissing te distilleren. Gezien verwerende partij inzage heeft in de databank van de RSZ diende zij opgemerkt te hebben dat verzoeker getroffen is door een aandoening. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook aan de orde.

Afleidende uit het feit dat verzoeker valse voorwendsels zou hebben gebruikt omdat zij nooit tewerk gesteld is geworden kan als motief niet weerhouden worden. Verwerende partij bewijst in haar beslissing niet dat het arbeidscontract dat verzoeker hou hebben gehad een vals document zou zijn geweest. De motieven dienen echter deugdelijk te zijn. Dit wil zeggen dat de motieven in de beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording kunnen worden genomen. Verwerende partij heeft het raden naar het feit waarom haar arbeidsovereenkomst een vals document zou zijn. Tevens heeft zij het raden ernaar waarom zij valse voorwendsels zou hebben gebruikt. Het feit is dat verzoeker wel degelijk een arbeidscontract had en kort daarna geraakt is geworden door een virus die haar verdienvermogen heeft aangetast.

Verwerende partij motiveert aldus niet waarom zij van oordeel is dat eerste verzoeker valse voorwendsels zou hebben gebruikt. Indien verwerende partij stelt dat verzoeker valse voorwendsels heeft gebruikt dient zij dat ook te bewijzen. Het louter stellen door te stellen dat zij niet in de databank voorkomt is onvoldoende. Dit wil nog niet zeggen dat haar arbeidscontract vals was. Verwerende partij baseert heel haar verweer op een motief die een blote bewering is. Deze blote bewering wordt door geen enkel motief in de beslissing gegrond. Er ligt in casu geen bewijs voor dat de arbeidsovereenkomst vals zou zijn of dat verzoeker gebruikt zou hebben gemaakt van valse voorwendsel. De beslissing baseren op artikel 42 septies veronderstelt een duidelijk en expliciet onderzoek. Verzoeker wordt als het ware beschuldigd van fraude te hebben gepleegd. Deze fraude wordt door niks maar dan ook door niks bewezen.

Derhalve schendt de bestreden beslissing een hogere rechtsnorm waardoor deze dient nietigverklaard te worden, is er geen schending van artikel 42 septies wegens gebrek aan bewijs en heeft verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tewerk gegaan."

2.7. Artikel 42 bis, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;"

Dit vormt de omzetting van artikel 7, lid 3 van Richtlijn 2004/38/EG. Verzoekers voeren niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Verzoekers kunnen derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de voornoemde bepaling van de richtlijn inroepen. Het tweede middel is in die mate onontvankelijk.

2.8. Verzoekers tonen met hun betoog en het stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift niet aan dat verzoekster slechts tijdelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Het volstaat niet aan te tonen dat men twee jaar in het gastland verbleven heeft en aan te tonen dat men door een ziekte of aandoening is aangetast. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de eerste bestreden beslissing genomen werd in strijd met het gestelde in artikel 42 bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekers verwerende partij verwijten niet op de hoogte te zijn van de invaliditeit van verzoekster dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist. Immers bepaalt de

eerste bestreden beslissing, *“Het feit dat betrokkene heden een tegemoetkoming zou ontvangen als invalide, doet geen afbreuk aan het feit dat betrokkene op frauduleuze wijze het verblijfsrecht (en bijgevolg ook de tegemoetkoming van de FOD Sociale zekerheid, gezien de verblijfsstatus daar een element van beoordeling bij is) heeft bekomen.”* Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt derhalve niet aangetoond.

2.10. Verzoekers voeren de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, maar uit hun betoog *“Afleiden uit het feit dat verzoeker valse voorwendsels zou hebben gebruikt omdat zij nooit tewerk gesteld is geworden kan als motief niet weerhouden worden”* gevolgd door een uiteenzetting blijkt dat ze inhoudelijke kritiek leveren op de motivering van de eerste bestreden beslissing. De Raad bekijkt het middel dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

2.11. Verzoekers vallen erover dat verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet bewijst dat het arbeidscontract dat verzoekster gehad heeft, een vals document is of dat fraude gepleegd werd. Te dezen dient de Raad op te merken dat uit artikel 42septies van de Vreemdelingenwet volgt dat niet enkel het gebruik van valse documenten of fraude betugeld wordt en dat nergens in de eerste bestreden beslissing gesteld wordt dat het arbeidscontract een vals document is of dat er fraude op dit vlak gepleegd werd. Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op grond van het statuut van werknemer. Verzoekers betwisten de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet dat verzoekster nooit in dienst is getreden bij de betrokken werkgever. Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van een document waaruit moet blijken dat hij op dat ogenblik als werknemer actief is en achteraf wordt vastgesteld dat deze nooit als werknemer aan de slag is gegaan, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder in se besluit dat hij werd misleid door het voorleggen van een stuk dat wees op een effectieve activiteit als werknemer en dat doorslaggevend was voor de erkenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

2.12. Verzoekers trachten tevergeefs voor te wenden dat zij het raden hebben naar de vraag waarom verzoekster “valse voorwendsels” worden toegedicht. Zij kunnen, gelet op de in de eerste bestreden beslissing vermelde gang van zaken die steun vindt in het administratief dossier, evenmin dienstig stellen dat het een blote bewering is van verwerende partij dat er gebruik gemaakt werd van “valse voorwendsels”.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. In wat als een derde middel kan worden beschouwd, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpen verzoekers op, *“Schending artikel 42 ter par. 1 Vw juncto artikel juncto artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*

Verzoekers betogen als volgt:

Dit derde middel heeft betrekking op de beslissing van tweede verzoeker waarbij er een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht omdat er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van zijn echtgenote.

Tweede verzoeker verwijst echter naar artikel 42 ter par. 1 dat stelt: Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelfburger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40 par. 4 of opnieuw voldoen aan de in artikel 40 bis, par. 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister in de volgende gevallen:

Tweede verzoeker stelt vast dat hij zijn verklaring tot inschrijving heeft gedaan op 26 januari 2010 en zijn e-kaart heeft ontvangen op 11 februari 2010. Artikel 421 ter par. 1 spreekt echter dat er slechts een einde aan zijn verblijfsrecht kan gesteld worden in de eerste 3 jarige periode.

De beslissing werd gemaakt op 26 juli 2013. Dit is echter na de drie jarige periode.

Zodoende behoudt tweede verzoeker wel degelijk zijn verblijfsrecht onafhankelijk van het verblijfsrecht van zijn echtgenote gezien de 3 jarige termijn verstreken is.

Zodoende is de motivering ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het duurzaam verblijfsrecht van de burger van de unie waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomst artikel 42 ter Vw.

Welnu dit motief is niet correct. Artikel 42 ter stelt dat er pas een einde gesteld kan worden in de periode van 3 jaar vanaf tweede verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verkregen. De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijfsrecht van tweede verzoeker in de periode NA het derde jaar. Verwerende partij had zijn beslissing dienen te nemen voor 26 januari 2010. Zij heeft dit niet gedaan waardoor tweede verzoeker een verblijfsrecht kan behouden in zijn eigen naam.

Deugdelijke motieven houdt in dat de motieven in feite bestaan en dus ook correct zijn. Uit artikel 42 ter Vw blijkt dat er in hoofde van tweede verzoeker geen einde aan zijn verblijfsrecht kan worden gesteld.

Het middel is derhalve gegrond."

2.14. Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar de schending van de formele motiveringsplicht zoals besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, maar inhoudelijke kritiek leveren op de motivering van de tweede bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel opnieuw vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.15. Verzoekers zijn van oordeel dat er meer dan drie jaar verstreken is tussen het treffen van de tweede bestreden beslissing en de aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving gedaan op 26 januari 2010. Te dezen kan de Raad verwerende partij volledig volgen wanneer zij in haar nota opmerkt:

"Verwerende partij stelt vast dat verzoeker naar een oude versie van artikel 42terpar 1 Vreemdelingenwet verwijst dat niet langer van toepassing is.

Artikel 42 ter par 1 Vreemdelingenwet werd gewijzigd bij wet van 28 juni 2013, in werking getreden op 11 juli 2013.

Huidig artikel 42ter par 1 Vreemdelingenwet voorziet:

'§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

2.16. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en niet naar de toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. In artikel 42septies van de Vreemdelingenwet kunnen geen tijdslimieten gelezen worden voor de toepassing ervan.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA